

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 26Co/35/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412222055
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Pilek
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4412222055.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Pileka a členov senátu JUDr. Pavla Lukáča a Mgr. Erika Németha v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, v jej mene: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Komárno č.k. 13C/670/2012-51 zo dňa 29. októbra 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Komárno č.k. 13C/670/2012-51 zo dňa 29. októbra 2013
p o t v r d z u j e.

Odvolací súd odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Uviedol, že navrhovateľ sa návrhmi doručenými Okresnému súdu Nové Zámky dňa 27.9.2012 domáhal vydania medzitimného rozsudku, ktorým by súd určil, že odporca je zodpovedný za škodu vzniknutú žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Zámky ako exekučného súdu z dôvodu, že tento nerozhodol v zákonom určenej lehote o návrhoch oprávneného na zmenu exekútora v exekučných konaniach vedených pre pohľadávky navrhovateľa, ktoré vznikli neplnením záväzku.

Súd prvého stupňa uznesením č.k. 13C/670/2012-23 z 06.08.2013 rozhodol o spojení vecí Okresného súdu Komárno vedených pod sp.zn. 13C/670/2012, sp.zn. 13C/671/2012, sp.zn. 13C/734/2012 a sp.zn. 13C/861/2012 na spoločné konania, ktoré bude vedené pod sp.zn. 13C/670/2012.

Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa za preukázané, že Okresnému súdu Nové Zámky boli dňa 22.11.2010 v exekučnej veci sp. zn. 10Er/52/2004, dňa 25.05.2009 v exekučnej veci sp. zn. 14Er/35/2005, dňa 22.11.2010 v exekučnej veci sp. zn. 10Er/351/2003, dňa 25.05.2009 v exekučnej veci sp. zn. 13Er/531/2005, doručené návrhy navrhovateľa, v procesnom postavení oprávneného, na zmenu súdneho exekútora v zmysle § 44 ods. 8 EP. Všetky uvedené exekučné konania sa začali doručením návrhu na vykonanie exekúcie pôvodnému súdному exekútorovi ešte pred 01.09.2005 (§ 36 ods. 1, 2 EP). Preto s poukazom na § 238 ods. 1, 2 EP s účinnosťou od 01.09.2005, konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005. Podľa § 44 ods. 6 EP v znení účinnom do 31.08.2005 Ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie. Teda uvedená právna úprava obsiahnutá v § 44 ods. 6 EP v znení účinnom do

31.08.2005 neurčovala lehotu, v ktorej je exekučný súd povinný rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. K určení lehoty na rozhodnutie súdu o zmene súdneho exekútora (30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora) došlo až s účinnosťou od 01.09.2005, pričom táto zmenená úprava nedopadá na konania začaté pred 01.09.2005. Tieto konania sa s poukazom na § 238 ods. 1, 2 EP dokončia podľa práva platného do 31.08.2005. Úprava obsiahnutá v § 44 ods. 8 EP v znení účinnom od 01.12.2006 sa nevzťahuje na konania začaté pred 01.12.2006, ako to vyplýva z § 240 ods. 1, 2 EP.

Ďalej mal súd prvého stupňa za to, že navrhovateľ v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal zníženie svojho majetku. Určenie výšky požadovanej náhrady škody v návrhu nie je dôkazom o vzniknutej škode. Uviedol, že navrhovateľ ani v jednej z uvedených exekučných vecí nepreukázal existenciu žiadnej svojej urgencie exekučného súdu. Pôvodní exekútori, po vydaní poverení exekučným súdom, vykonávaním exekúcií nevyhoveli pohľadávky žalobcu voči jeho dlžníkom ako povinným a tieto nevyhoveli ani nový - zmenený exekútor, keďže v uvedených exekučných veciach zatiaľ súdny exekútor JUDr. R. Krutý nevrátil poverenia. Z oznámenia súdneho exekútora JUDr. R. Krutého vyplýva, že v exekučnej veci sp. zn. 10Er/52/2004 súdny exekútor Dr. L. Pekár vymohol od povinného P. X. časť pohľadávky, a to dňa 18.08.2004 a 20.09.2004 sumy po 94,93 €, úhrnom sumu 189,86 eur. Keďže s poukazom na § 238 ods. 1, 2 EP právna úprava obsiahnutá v § 44 ods. 6 EP v znení účinnom do 31.08.2005 neurčovala lehotu, v ktorej je exekučný súd povinný rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, čas ktorý uplynul do rozhodnutia exekučného súdu o návrhoch na zmenu súdneho exekútora nemohol v danom prípade nielenže vyvolať stav právnej neistoty žalobcu, ale nemohol byť v danom prípade ani príčinou vzniku žalobcom tvrdenej paušálnej škody vo výške po 175,- eur v každej z uvedených exekučných vecí. V súvislosti s uvedeným nemožno prehliadnúť, že prípadný nesprávny procesný postup exekučného súdu môže mať za následok vznik zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku oprávneného z exekučného konania, ktoré by bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve týmto postupom. V exekučnej veci sp. zn. 10Er/52/2004 súd rozhodol o zmene exekútora uznesením zo 17.06.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť až 15.12.2012 z dôvodu neznámeho pobytu povinného. V exekučnej veci sp. zn. 14Er/35/2005 súd rozhodol o zmene exekútora uznesením z 29.11.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 26.01.2011. V exekučnej veci sp. zn. 10Er/351/2003 súd rozhodol o zmene exekútora uznesením zo 17.06.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť až 18.05.2013 z dôvodu neznámeho pobytu povinného. V exekučnej veci sp. zn. 13Er/531/2005 súd rozhodol o zmene exekútora uznesením z 12.05.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 11.06.2011. Navrhovateľ nepochybne mal náklady na zamestnancov spravujúcich pohľadávku odporcu voči jeho dlžníkom aj počas doby, ktorá uplynula od rozhodnutia exekučného súdu o zmene exekútora do doby nadobudnutia právoplatnosti týchto rozhodnutí. Tieto náklady mal aj do doručenia návrhu na zmenu exekútora a bude ich mať až do uhradenia pohľadávky povinným dlžníkom, resp. do jej odpísania. Obdobne mal navrhovateľ aj počas doručovania uvedených uznesení povinným náklady na udržiavanie a správu informačného systému, pričom takéto náklady mal aj v období od spísania návrhu na vykonanie exekúcie až do doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora exekučnému súdu. Uvedené náklady navrhovateľ bude mať až do uhradenia pohľadávok povinnými dlžníkmi, resp. do ich odpísania. Navyše, pôvodní exekútori mali zo zákona povinnosť vykonávať začatú exekúciu až do doručenia rozhodnutia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že navrhovateľ v konaní nepreukázal ani vznik skutočnej škody zmenšením svojho majetku o tvrdených, ale nepreukázaných 175,- eur v každej zo spojených vecí a nepreukázal ani existenciu príčinnej súvislosti medzi tvrdeným, no nepreukázaným, nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a prípadným zmenšením jeho majetku. Keďže podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú určené kumulatívne, nesplnenie čo i len jednej z nich vylučuje zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Vzhľadom na uvedené súd prvého stupňa návrh navrhovateľ v časti náhrady materiálnej škody zamietol.

Ďalej súd prvého stupňa uviedol, že navrhovateľ v danom prípade nepreukázal tvrdené následky, keď nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ako objektívne zistiteľného stavu, ktorého existencia musí byť preukázaná nad všetky pochybnosti a ani jej závažnosť a okolnosti vzniku tvrdenej ujmy, a tak neuniesol dôkazné bremeno ani o tejto časti návrhu.

Súd prvého stupňa s poukazom na všetky uvedené závery a ich vzájomné súvislosti, konštatoval, že navrhovateľovi nevznikol ani nárok na náhradu škody podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a

ani nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 17 ods. 2 citovaného zákona. Súd prvého stupňa preto nepovažoval za hospodárne vykonať vo veci dôkaz oboznámením sa s obsahom a rozsahom žiadostí žalobcu o predbežné prerokovanie návrhu, ktorú Ministerstvu spravodlivosti SR, ako ústrednému orgánu konajúcemu v mene štátu, doručil navrhovateľ dňa 30.05.2012 pod číslami 6231, 3081, 6232, 5704. Súd preto návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol ako nedôvodný.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil a neúplne zistil skutkový stav veci. Súd rozhodol v merite veci na základe "inšpirácie" novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z. Súd svojím rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktoré je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Odvolačný súd prejednal odvolanie navrhovateľa v súlade s ust. § 212 ods. 1 a 214 ods. 2 OSP pričom vo veci rozhodol postupom podľa § 156 ods. 3 OSP. Po oboznámení sa s obsahom odvolania, rozhodnutia súdu prvého stupňa, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolačný súd k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné vyhovieť.

Súd prvého stupňa uznesením č.k. 13C/670/2012-23 z 06.08.2013 rozhodol o spojení vecí Okresného súdu Komárno vedených pod sp.zn. 13C/670/2012, sp.zn. 13C/671/2012, sp.zn. 13C/734/2012 a sp.zn. 13C/861/2012 na spoločné konania, ktoré bude vedené pod sp.zn. 13C/670/2012. Predmetom tohto konania sú sumy, ktorých zaplatenie sa navrhovateľ domáhal z dôvodu náhrady škody a z titulu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Ako právny základ návrhu na začatie konania navrhovateľ uviedol škodu, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Zámky v exekučných konaniach. Nesprávny úradný postup mal vzniknúť v dôsledku toho, že exekučný súd nerozhodol o návrhoch na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov obsahuje právnu úpravu zodpovednosti štátu za činnosť súdu, orgánu štátnej správy, orgánu územnej samosprávy v prípadoch, keď na orgán územnej samosprávy je prenesený výkon pôsobnosti štátnej správy, upravuje aj zodpovednosť štátu za činnosť fyzických a právnických osôb v niektorých prípadoch pri výkone štátnej správy a zodpovednosť orgánu územnej samosprávy pri výkone samosprávnych funkcií v samostatnej pôsobnosti orgánu územnej samosprávy. Porušovanie zákonnosti pri výkone verejnej moci je nežiaducim a spoločensky neprijateľným javom. Orgány verejnej moci v právnom štáte musia mať také právne postavenie, ktoré bez pochybností umožňuje uplatnenie ich zodpovednosti za každé porušenie zákona alebo za ich každý nesprávny úradný postup. Takúto možnosť zaručuje čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ktorým sa priznávajú dve príbuzné, navzájom nezávislé práva a to právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, či už ide o orgán štátnej správy, územnej samosprávy, súd alebo iný štátny orgán a právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci. Rovnako čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (zákon č. 23/1991 Zb.) ustanovuje, že každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Podľa odseku 4 listiny podrobne ustanoví zákon.

Vyššie spomínaným zákonom je práve zákon č. 514/2003 Z. z., rozlišujúci medzi zodpovednosťou štátu a zodpovednosťou územnej samosprávy, pričom zodpovednosť štátu sa vzťahuje tak na prípady, keď bola škoda spôsobená orgánmi štátu pri výkone verejnej moci, ako aj na prípady, keď bola škoda spôsobená orgánmi územnej samosprávy pri výkone verejnej moci, na ktoré bol prenesený výkon pôsobnosti štátnej správy podľa osobitného predpisu.

Na to, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona. Podmienkami vzniku tejto zodpovednosti sú: a) výkon verejnej moci príslušným orgánom verejnej moci, b) vznik škody alebo nemajetkovej ujmy poškodenému, c) príčinná súvislosť medzi a) a b). Základnou podmienkou zodpovednosti štátu je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc. Druhým predpokladom zodpovednosti štátu za škodu je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy, ktorú musí preukázať poškodený. Medzi konaním, ktoré viedlo k vzniku škody a samotnou škodou musí byť daná priama príčinná súvislosť. Zákon upravuje z hľadiska spôsobu, akým bola škoda spôsobená, dva odlišné okruhy zodpovednosti za škodu. Prvý okruh predstavuje zodpovednosť za škodu spôsobenú protiprávnym (nezákonným) rozhodnutím (§ 5 a § 6 zákona). Druhý okruh predstavuje zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9 zákona). Zároveň je v rámci zákona samostatne upravená zodpovednosť štátu za rozhodnutie o zatknutí, zadržaní (§ 7 zákona), väzbe, treste alebo ochrannom opatrení (§ 8 zákona).

Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Aj nevydanie rozhodnutia je nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup je možné považovať i iné nekonanie príslušného orgánu, teda nevykonávanie úradného postupu.

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti (bez ohľadu na zavinenie). Štát teda zodpovedá za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci tými, ktorí v jeho mene vykonávali verejnú moc bez ohľadu na to, či tieto osoby spôsobili škodu svojím zavinením alebo bez tohto zavinenia. Z hľadiska posúdenia zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je teda rozhodujúce, či boli splnené objektívne predpoklady tejto zodpovednosti (výkon verejnej moci v súvislosti s činnosťami uvedenými v ustanovení § 3 ods. 1 zákona, vznik škody a príčinná súvislosť medzi konaním a škodou).

Pri koncipovaní objektívnej zodpovednosti ide zákon ešte ďalej, keď ustanovuje zákaz liberácie, t. j. zbavenie sa zodpovednosti (§ 3 ods. 2 zákona). Ak sú splnené podmienky, nedáva zákon štátu (ani územnej samospráve) sa zbaviť zodpovednosti. Tým vlastne nadobúda táto zodpovednosť charakter absolútnej zodpovednosti.

Pravda, aj v tomto prípade musia byť podmienky zodpovednosti za škodu preukázané. Vyššie uvedené podmienky zodpovednosti musí preukázať poškodený, ktorý v prípadnom súdnom konaní o náhradu škody znáša dôkazné bremeno o skutočnostiach, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu.

V nadväznosti na výklad podávaný právnou teóriou a praxou sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti, a to aj pri takých úkonoch, ktoré sú vykonávané v rámci rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom súvisiacim s rozhodovacou činnosťou je napr. aj nevydanie či oneskorené vydanie rozhodnutia, ak malo byť v súlade s uvedenými pravidlami vydané rozhodnutie správne či v ustanovenej lehote, prípadne iná nečinnosť štátneho orgánu či iné vady v spôsobe vedenia konania.

Hoci nie je vylúčené, aby škoda, za ktorú zodpovedá štát, bola spôsobená aj nesprávnym úradným postupom vykonávaným v rámci rozhodovacej činnosti, je pre túto formu zodpovednosti určujúce, že úkony tzv. úradného postupu samy osebe nevedú k vydaniu rozhodnutia a ak je rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neodrazia.

Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Ide teda o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a o starostlivé zváženie všetkých príčinných súvislostí. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu ide teda o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, teda ak je doložené, že nebyť škodovej udalosti, nedošlo by ku škode. Nesprávny postup orgánu štátu musí byť teda vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

Odvolačný súd v súlade s vyššie uvedenými právnymi závermi v dôsledku podaného odvolania taktiež preskúmal, či v tomto prípade boli naplnené podmienky vzniku zodpovednostného právneho vzťahu štátu vo vzťahu k navrhovateľovi, pričom zistil, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a taktiež vec správne právne posúdil.

Z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 10Er/52/2004 vyplýva, že dňa 13.02.2004 súdny exekútor doručil Okresnému súdu Nové Zámky žiadosť o udelenie poverenia spolu s návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 10.02.2004, notárskou zápisnicou ako exekučným titulom a zmluvou o úvere. Okresný súd Nové Zámky ako exekučný súd uznesením zo dňa 29.04.2004 žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Krajský súd v Nitre uznesením č.k. 9CoE 76/04-22 zo dňa 30.06.2004 odvolaním navrhovateľa ako oprávneného napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd Nové Zámky dňa 16.09.2004 vydal poverenie sp. zn. 10Er 52/04-26, číslo exekútorského spisu: EX 288/04, ktorým poveril súdneho exekútora Dr. Ľubomíra Pekára vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu označeného v návrhu, pričom oprávneným je navrhovateľ a povinným je X. X.. Navrhovateľ dňa 22.11.2010 doručil exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora vo veci EX 2882004, pričom navrhol vykonaním exekúcie poveriť Exekútorský úrad JUDr. Rudolfa Krutého. K uvedenému návrhu nepripojil rovnopis exekučného titulu, ako to navrhovateľ tvrdí v návrhu. Prípisom z 09.12.2010 exekučný súd vyzval súdneho exekútora Dr. Ľubomíra Pekára, aby sa v lehote 10 dní vyjadril, či súhlasí so zmenou a v prípade súhlasu, aby zaslal exekučný spis EX 288/2004. Súdny exekútor Dr. Ľubomír Pekár dňa 19.05.2011 doručil exekučnému súdu súhlasné stanovisko k návrhu na zmenu exekútora, pričom si súčasne vyčíslil trovy exekúcie. Exekučný súd uznesením zo dňa 17.06.2011 návrhu oprávneného o zmenu exekútora vyhovel s poukazom na § 238 ods. 1, 2 EP podľa § 44 ods. 6 EP v znení účinnom do 31.08.2005. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 15.12.2012. Okresný súd Nové Zámky dňa 01.12.2011 vydal poverenie pre súdneho exekútora JUDr. R. Krutého, ktorému dňa 10.12.2011 doručil aj exekučný spis.

Z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 14Er/35/2005 vyplýva, že dňa 20.01.2005 súdny exekútor Mgr. Katarína Baňárová doručila Okresnému súdu Nové Zámky žiadosť o udelenie poverenia spolu s návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 10.01.2005, notárskou zápisnicou ako exekučným titulom a zmluvou o úvere. Okresný súd Nové Zámky ako exekučný súd uznesením zo dňa 28.01.2005 žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Krajský súd v Nitre uznesením č.k. 25CoE 19/2005-18 zo dňa 03.03.2005 vrátil exekučný spis Okresnému súdu Nové Zámky ako predčasne predložený a po jeho opätovnom predložení odvolaciemu súdu, Krajský súd v Nitre uznesením č.k. 25CoE 33/05-23 zo dňa 30.09.2005 odvolaním navrhovateľa ako oprávneného napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd Nové Zámky dňa 29.12.2005 vydal poverenie sp. zn. 14Er 35/2005-32, číslo exekútorského spisu: EX 30/05, ktorým poveril súdneho exekútora Mgr. Katarínu Baňarovú vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu označeného v návrhu, pričom oprávneným je navrhovateľ a povinným je J. B.. Navrhovateľ dňa 25.05.2009 doručil exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora vo veci EX 30/2005, pričom navrhol vykonaním exekúcie

poveriť Exekútorský úrad JUDr. Rudolfa Krutého. K uvedenému návrhu nepripojil rovnopis exekučného titulu, ako to navrhovateľ tvrdí v návrhu. Prípisom zo dňa 27.10.2010 exekučný súd vyzval súdneho exekútora Mgr. Katarínu Baňarovú, aby sa v lehote 10 dní vyjadrila k návrhu na zmenu, a aby v rovnakej lehote zaslala exekučný spis EX 30/05. Súdny exekútor Mgr. Katarína Baňarová dňa 18.11.2010 doručila exekučnému súdu súhlasné stanovisko k návrhu na zmenu exekútora, pričom si súčasne vyčíslila trovy exekúcie. Exekučný súd uznesením zo dňa 29.11.2010 návrhu oprávneného o zmenu exekútora vyhovel s poukazom na § 238 ods. 1, 2 EP podľa § 44 ods. 6 EP v znení účinnom do 31.8.2005. Uznesením zo dňa 27.1.2011 exekučný súd doplnil výrok uznesenia zo dňa 29.11.2010, keď vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. R. Krutého. Uvedený súdny exekútor prípisom z 03.10.2011 urobil oznámenie podľa § 30 EP.

Z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 10Er/351/2003 vyplýva, že dňa 22.07.2003 súdny exekútor Dr. Ľubomír Pekár doručil Okresnému súdu Nové Zámky žiadosť o udelenie poverenia spolu s návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 16.07.2003, platobným rozkazom Okresného súdu Nové Zámky ako exekučným titulom. Okresný súd Nové Zámky ako exekučný súd dňa 05.08.2003 vydal poverenie sp. zn. 10Er 351/03-6, číslo exekútorského spisu: EX 2197/2003, ktorým poveril súdneho exekútora Dr. Ľubomíra Pekára vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu označeného v návrhu, pričom oprávneným je navrhovateľ a povinným je P. Q.. Navrhovateľ dňa 22.11.2010 doručil exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora vo veci EX 2197/2003, pričom navrhol vykonaním exekúcie poveriť Exekútorský úrad JUDr. Rudolfa Krutého. K uvedenému návrhu nepripojil rovnopis exekučného titulu, ako to tvrdí v návrhu. Prípisom zo 07.12.2010 exekučný súd vyzval súdneho exekútora Dr. Ľubomíra Pekára, aby sa v lehote 10 dní vyjadril, či súhlasí so zmenou a v prípade súhlasu, aby zaslal exekučný spis EX 2197/2003. Súdny exekútor Dr. Ľubomír Pekár dňa 19.05.2011 doručil exekučnému súdu súhlasné stanovisko k návrhu na zmenu exekútora, pričom si súčasne vyčíslil trovy exekúcie. Exekučný súd uznesením zo dňa 17.06.2011 návrhu oprávneného o zmenu exekútora vyhovel s poukazom na § 238 ods. 1, 2 EP podľa § 44 ods. 6 EP v znení účinnom do 31.08.2005. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 18.05.2013. Okresný súd Nové Zámky dňa 11.05.2012 vydal poverenie pre súdneho exekútora JUDr. R. Krutého.

Z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 13Er/531/2005 vyplýva, že dňa 20.05.2005 súdny exekútor Mgr. Katarína Baňarová doručila Okresnému súdu Nové Zámky žiadosť o udelenie poverenia spolu s návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 03.05.2005, notárskou zápisnicou ako exekučným titulom a zmluvou o úvere. Okresný súd Nové Zámky ako exekučný súd dňa 31.05.2005 vydal poverenie sp. zn. 13Er 531/05-9, číslo exekútorského spisu: EX 351/05, ktorým poveril súdneho exekútora Mgr. Katarínu Baňarovú vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu označeného v návrhu, pričom oprávneným je navrhovateľ a povinným je A. A.. Navrhovateľ dňa 25.05.2009 doručil exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora vo veci EX 351/2005, pričom navrhol vykonaním exekúcie poveriť Exekútorský úrad JUDr. Rudolfa Krutého. K uvedenému návrhu nepripojil rovnopis exekučného titulu, ako to tvrdí v návrhu. Prípisom zo 17.06.2009 exekučný súd zaslal súdnemu exekútorovi Mgr. Kataríne Baňarovej návrh na zmenu exekútora s výzvou, aby si vyčíslila trovy exekúcie. Súdny exekútor Mgr. Katarína Baňarová dňa 28.08.2009 doručila exekučnému súdu stanovisko k návrhu na zmenu exekútora, pričom si súčasne vyčíslila trovy exekúcie za prijatie návrhu na vykonanie exekúcie a vypracovanie žiadosti o udelenie poverenia, za vypracovanie upovedomenia o začatí exekúcie a za žiadosti o poskytnutie súčinnosti. Exekučný súd prípisom z 12.05.2010 súdneho exekútora Mgr. Katarínu Baňarovú požiadal o zaslanie exekučného spisu a časovú špecifikáciu jednotlivých úkonov exekučnej činnosti. Dňa 25.05.2010 bol exekučnému súdu doručený originál exekučného spisu. Exekučný súd uznesením z 12.05.2011 návrhu oprávneného o zmenu exekútora vyhovel s poukazom na § 238 ods. 1, 2 EP podľa § 44 ods. 6 EP v znení účinnom do 31.08.2005. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 11.06.2011. Navrhovateľ prípisom doručeným exekučnému súdu dňa 01.06.2011 požiadal o opravu čísla exekučného konania vo výroku uznesenia z 12.05.2011. Exekučný súd uznesením zo dňa 27.07.2011 opravil číslo exekučného konania uvedeného vo výroku uznesenia z 12.05.2011. Okresný súd Nové Zámky dňa 28.07.2011 vydal poverenie pre súdneho exekútora JUDr. R. Krutého.

Podľa § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.08.2005, ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 44 ods. 7 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.09.2005, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 44 ods. 8 citovaného zákona, súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 7 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom od 30.11.2006, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 44 ods. 9 citovaného zákona, súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 8 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 240 ods. 1 Exekučného poriadku, konania začaté pred 1. decembrom 2006 sa dokončia podľa doterajších právnych predpisov, ak odseky 2 až 4 alebo osobitný predpis 20) neustanovujú inak.

Podľa § 240 ods. 2 citovaného zákona, ustanovenie § 44 ods. 7 sa použije aj na konania začaté pred 1. decembrom 2006, v ktorých súd ešte neudelil exekútorovi písomné poverenie na vykonanie exekúcie. V konaniach začatých pred 1. decembrom 2006, v ktorých už súd udelil exekútorovi písomné poverenie na vykonanie exekúcie, ale neurčil výšku preddavku na odmenu a na náhradu hotových výdavkov, súd určí túto výšku na žiadosť exekútora.

Podľa § 238 ods. 1 Exekučného poriadku, konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak.

V tomto smere odvolací súd konštatuje, že ustanovenie § 44 ods. 7 Exekučného poriadku s účinnosťou od 01.09.2005 (s účinnosťou od 01.12.2006 ods. 8) upravuje 30-dňovú lehotu, o plynutie ktorej sa opiera aj návrh navrhovateľa žiadajúc náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Navrhovateľ vo svojom návrhu tvrdí, že súd aplikujúc toto ustanovenie nerozhodol v zákonom stanovenej lehote.

K dôvodom odvolania vo všeobecnosti odvolací súd uvádza, že viazanosť rozsahom a dôvodmi odvolania vyplýva pre odvolací súd z § 212 ods. 1 a 2 OSP. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvavej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 212 ods. 2 vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Treba zdôrazniť, že ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy.

Vo svojom odvolaní navrhovateľ v prvom rade namietal odňatie účastníkovi možnosti konať pred súdom, nesprávne právne posúdenie vecí a neúplné zistenie skutkového stavu s poukazom na ustanovenia § 205 ods. 2 písm. a) a c) a § 221 ods. 1 písm. f) a h) OSP.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podstata základného práva priznaného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v prvom rade v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde, že tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola namietanému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenie o súdnej ochrane vykonávajú, a teda že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale ju aj v určitej kvalite, t.j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať. Postup súdov v konaní o veci a jeho kvalita ustanovená zákonom

je vyjadrením práva na súdnu ochranu účastníka konania vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy. Ochrana základným právam a slobodám poskytujú predovšetkým všeobecné súdy (I. ÚS 50/97, I. ÚS 54/97).

V zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti ústavného súdu predmetným článkom ústavy sa zaručuje ochrana viacerých záujmov, a to najmä práva na prístup k súdu, práva na spravodlivý proces, ktorého základným predpokladom uplatnenia je nezávislosť a nestrannosť súdu, pričom ochrana podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena, že súd právoplatne rozhodne v prospech navrhovateľa (II. ÚS 71/97, III. ÚS 46/04). Nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi.

Z obsahu súdneho spisu však nevyplýva, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci v prípade navrhovateľa nerešpektoval niektoré z týchto práv. Namietané pochybenia súdu prvého stupňa vyjadrené v ustanoveniach § 205 ods. 2 písm. a) a c) OSP nie sú v dôvodoch odvolania konkretizované vo vzťahu k napádanému rozhodnutiu. Taktiež navrhovateľ postup súdu, ktorým malo dôjsť k namietanému odňatiu možnosti konať pred súdom v odvolaní presne nepopísal a odvolací súd ani žiaden takýto dôvod nezistil.

Vo vzťahu k námietke navrhovateľa, že súd rozhodol v merite veci na základe inšpirácie novou právnou úpravou v § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. (ďalší dôvod odvolania) odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí aplikoval ustanovenie § 9 ods. 2 v znení účinnom ku dňu začatia tohto konania a podania návrhu na vydanie poverenia, teda ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. na vec aplikoval v správnom znení a preto je táto námietka navrhovateľa nedôvodná.

Ďalej vo vzťahu k námietke oprávneného, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami, odvolací súd vo vzťahu k navrhovateľom tvrdným prietahom konania konštatuje, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je kompetentný Ústavný súd SR. Odvolací súd ešte dopĺňa, že judikatúra Ústavného súdu SR sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu podľa troch základných kritérií, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu. V súlade s judikatúrou ESLP sa prihliada aj na premet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre účastníka. Len samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania, nakoľko je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu. Súd prvého stupňa v súvislosti s nárokom navrhovateľa na náhradu škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu iba preskúmal, či naozaj došlo k porušeniu zákonom stanovenej lehoty alebo nie. Posudzoval teda splnenie podmienok nároku na škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., čo bola podstata návrhu navrhovateľa.

Odvolací súd vo vzťahu k navrhovateľom tvrdnému prejavu nesústredenosti činnosti súdu, keď podľa jeho názoru súd vyhodnocoval aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúvisia (rozpor exekučného titulu so zákonom), odvolací súd konštatuje, že aj táto námietka navrhovateľa nekorešponduje s odôvodnením rozhodnutia.

Vo vzťahu k hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia návrhu, ktoré navrhovateľ bližšie v odvolaní nenamietal, odvolací súd konštatuje, že hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia návrhu na začatie konania je nepreukázanie podmienok na uplatnenie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., ktorými sú nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil nedodržaním zákonom stanovenej lehoty 30 dní na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora. V tomto smere je potrebné uviesť, že ustanovenie § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.08.2005 (v znení účinnom v čase začatia predmetných exekučných konaní) neupravovalo lehotu 30 dní na rozhodnutie súdu o zmene súdneho exekútora, táto bola zavedená do Exekučného poriadku až novelou účinnou od 01.09.2005. V zmysle § 238 ods. 1 Exekučného poriadku, konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak. Odsek 2 v tomto prípade vo vzťahu k ustanoveniu § 44 neustanovuje inak preto platí prvá časť vety § 238 ods. 1, t.j. že konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, čo je aj tento prípad. Exekučné konania začali za účinnosti ustanovenia § 44 ods. 6 Exekučného poriadku, ktoré lehotu 30 dní na rozhodnutie súdu o zmene súdneho exekútora neupravovalo. V prebiehajúcich exekučných konaniach sa a priori totiž uplatnia doterajšie právne predpisy. Všeobecne sa týmto vychádza z prísneho dodržania ústavných princípov zákazu retroaktivity.

V predmetných exekučných konaniach preto zo strany exekučného súdu pri vydaní rozhodnutí o zmene súdneho exekútora nedošlo k porušeniu povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Exekučný súd zistiac dôvody na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol v čase primeranom skutkovému a právnomu stavu veci. Navyše žiadnou lehotou na vydanie rozhodnutia o zmene súdneho exekútora ani nebol viazaný. Navrhovateľ tak jednu z podmienok zodpovednostného právneho vzťahu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. nepreukázal, nakoľko vzhľadom na vyššie uvedené súd prvého stupňa ani odvolací súd nezistil, že by sa exekučný súd dopustil nesprávneho úradného postupu z dôvodu nedodržania zákonom stanovenej lehoty.

Súd prvého stupňa mal pri rozhodovaní k dispozícii exekučné spisy, z ktorých údajov pri svojom rozhodovaní aj vychádzal, pričom z obsahu tohto spisu ako aj z obsahu rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že zo strany exekučného súdu nedošlo k porušeniu žiadnej právnej povinnosti vyplývajúcej zo zákona a teda nedošlo k naplneniu základného predpokladu potrebného pre úspešnosť žaloby, preto s ohľadom na zásadu hospodárnosti konania nebolo potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie. Exekučný súd rozhodol správne podľa platných právnych predpisov a v primeranom čase v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva neporušiac tým ani právo na spravodlivý súdny proces a právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Ani vo vzťahu k ďalším zákonným podmienkam pre úspešnosť návrhu nemožno konštatovať ich splnenie. Navrhovateľ totiž od tohto postupu súdu uplatnil nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy vyčíslenú v podanom návrhu, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nákladov, ktoré musel vynaložiť v období do rozhodnutia exekučného súdu (správa pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov, udržiavanie a správa informačného systému a administrácia listín a komunikácia s pôvodným súdnym exekútorom). Nemajetkovú ujmu v peniazoch si uplatnil nakoľko pre neho nie je samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie veci v primeranom čase dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Podľa názoru navrhovateľa neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, riziko zmarenia účelu pre stratu kontaktu s povinným a taktiež aj riziko insolvenčného povinného. Poukázal pritom na právo garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR majúce za to, že potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Sumu nemajetkovej ujmy navrhovateľ vyčíslil ako alikvotný pomer 55,32 eura za každý mesiac omeškania exekučného súdu na základe aplikácie doktríny Ústavného súdu 663,88 eura za rok.

Nie je možné súhlasiť ani s tvrdením navrhovateľa ohľadom vzniku škody a nemajetkovej ujmy vyčíslených v podanom návrhu, nakoľko navrhovateľ dôvody vzniku škody a nemajetkovej ujmy a jej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdu nijako nepreukázal. Navrhovateľ nepredložil súdu relevantné dôkazy preukazujúce a dokumentujúce skutočnú reálnu výšku jeho škody. V tomto prípade je potrebné preukázať príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom reálnej konkrétnej škody, ktorá mala navrhovateľovi skutočne vzniknúť. Navrhovateľ musí totiž preukázať konkrétnu sumu, ktorú si uplatňuje ako škodu a nie minimálnu výšku škody, ktorá by mu mohla vzniknúť a taktiež musí preukázať, že škoda, ktorá mu vznikla je v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdu. V tomto prípade nie je preukázaná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom vznikom škody (v akejkoľvek výške), t.j. nie je splnená ani ďalšia z podmienok zodpovednostného právneho vzťahu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Navrhovateľ ním vyčíslené sumy ničím nepodložil a odvolaciemu súdu z obsahu súdnych spisov nie sú známe ani skutočnosti, že by v dôsledku omeškania exekučného súdu došlo k zániku povinného, k zmareniu účelu pre stratu kontaktu s povinným a taktiež nie je preukázané že by došlo k insolvenčnej povinného. Taktiež sa v súdnych spisoch nenachádzajú ani urgencie od oprávneného. Taktiež navrhovateľ nepreukázal ani dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy, keďže ani jeden dôvod, ktorý uvádza v návrhu ničím nepodložil a ničím nepreukázal. Nestačí samotné tvrdenie navrhovateľa o tom aké náklady mu vznikli, ktoré iba vyčíslil bez predloženia relevantného dôkazu o tom. Aj vo vzťahu k nemajetkovej ujme sa jedná iba o hypotetické konštatovanie bez preukázania priameho zásahu do sféry navrhovateľa. V občianskom súdnom konaní platí koncentračná zásada, t.j. navrhovateľ mal všetky potrebné dôkazy uplatniť do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie vyhlásilo za skončené.

Navyše je potrebné zdôrazniť aj tú skutočnosť, že až do rozhodnutia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora (do jeho právoplatnosti) je povinný exekúciu vykonávať pôvodný súdny exekútor. Exekučný súd až v rozhodnutí o zmene exekútora zároveň vykonaním exekúcie poverí nového exekútora, ktorého

navrhne oprávnený, a vec mu následne postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Preto v čase od podania návrhu na zmenu súdneho exekútora až po právoplatné rozhodnutie exekučného súdu, exekúciu vykonáva pôvodný súdny exekútor.

Vzhľadom na uvedené navrhovateľ nespĺnil ani jednu z podmienok zodpovednostného právneho vzťahu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. V danom prípade bolo na navrhovateľovi preukázať skutočnosť uvedené v návrhu a to, že exekučný súd svojím nesprávnym úradným postupom spôsobil také konanie, ktoré by bolo v príčinnej súvislosti so škodou vyčíslenou v návrhu. Rovnako tam mal postupovať a preukázať dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy.

Na základe zhora uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vo výroku vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Súd odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko odporcovi v súvislosti s odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.